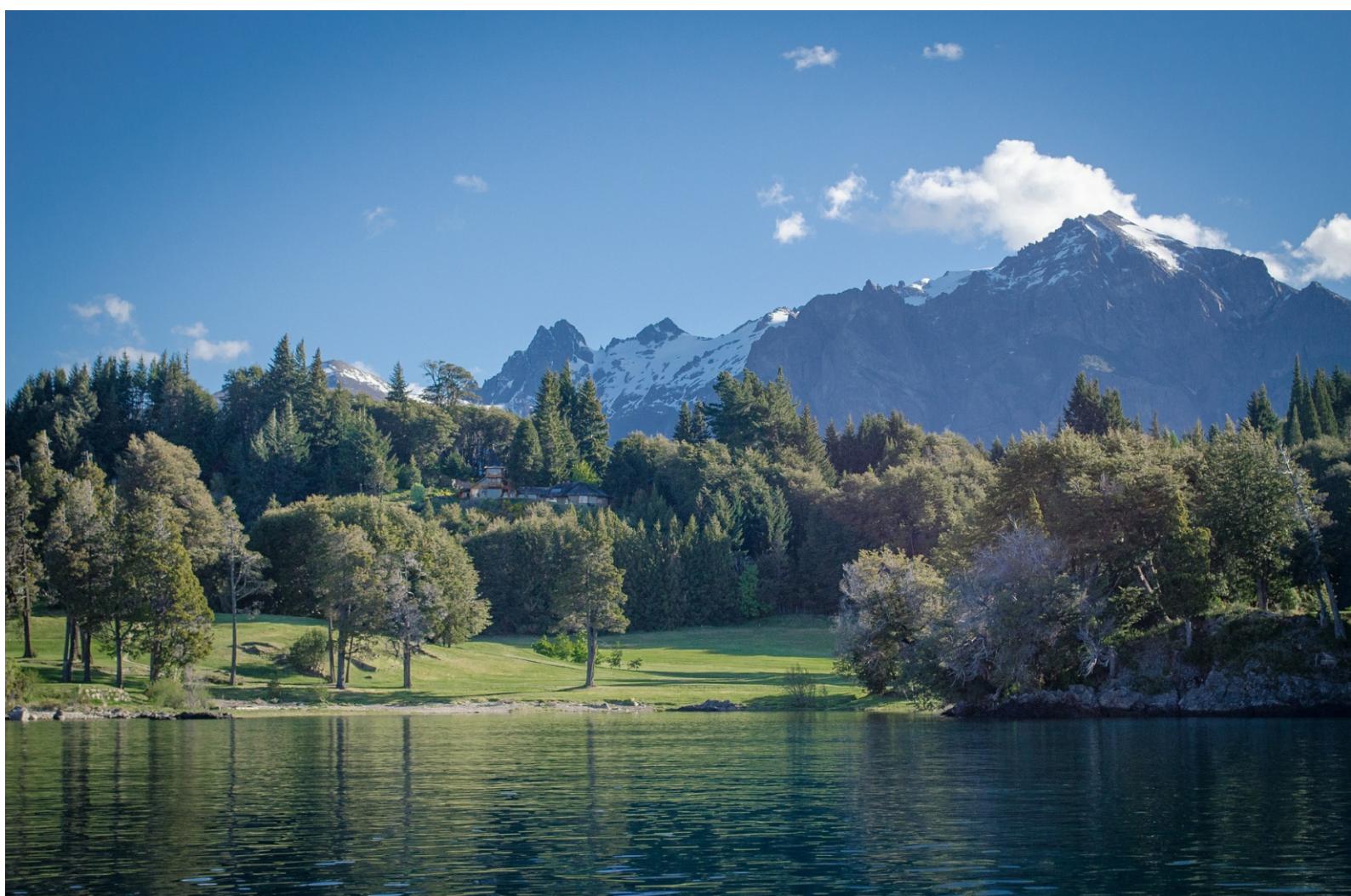

Свята Истина

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отеца, освен чрез Мене

**ИМАМЕ НУЖДА ЕДНИ ОТ ДРУГИ
ДА ПРОСТИМ
УВЕРЕНОСТ В СПАСЕНИЕТО**

Свята Истина

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мене

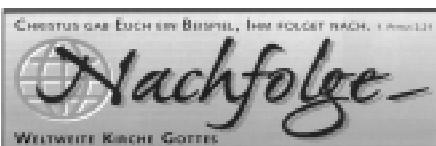
СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПОЛЗВА ЧАСТ ОТ СТАТИИТЕ И ФОТОГРАФСКИЯ МАТЕРИАЛ НА "NACHFOLGE" С РАЗРЕШЕНИЕ НА ФОНДАЦИЯ СВ. БОЖИЯ ЦЪРКВА - ГЕРМАНИЯ.

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПРИТЕЖАВА СВОБОДАТА ДА РАТУВА НА ХРИСТИЯНСКАТА ИДЕЯ БЕЗ ОГЛЕД НА ОПРЕДЕЛЕНА ДЕНОМИНАЦИЯ.

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПУБЛИКУВА САМО ПРЕВОДНИ МАТЕРИАЛИ.

www.wkg.gci.org

Stiftung WKG
Postfach 1129, 53001 Bonn

Съдържание

Юли/Август/Септември 2016 г., ISSN 1312-0409
Списанието се разпространява бесплатно

За духовните истини	3
Как да помогнем на скърбящите	4
Имаме нужда едни от други	8
Стари думи, които ни променят	9
Проблемът с любовта	11
Да простим, защото ни бе простено	12
Един урок за бурите	17
Божиите обещания за Израел и за Земята	18
	20

Псалом 68

Бог да се смили над нас и да ни благослови! Да възсияе с лицето Си над нас!

За да познае земята Твоя път и всичките народи –спасението Ти.

Да Те славословят племената, Боже;
да Те славословят всички племена.

Да се веселят и да възклициват народите, защото ще съдиши племената с правда и ще управляваш народите на земята.

Да Те славословят племената, Боже,
да Те славословят всичките племена.

Тогава земята ще даде плода си;
Бог, нашият Бог, ще ни благослови; Бог ще ни благослови и от Него ще се боят всички земни краища.

За духовните истини

Д-р Йозеф Ткач

През първите години в университета, книга „За 30 дни към остроумен набор думи“ беше задължителна. Тази малка книжка ме накара да се надявам, че ще мога да изразя с точност онова, което мисля.

Преди известно време забелязах изненадан, че тази малка книжка се издава все още. Това е добре, защото съм на мнение, че ни е необходима много повече от когато и да е било. Забележителен дял от устната ни комуникация се състои от нечленоразделни звуци, груби обиди и небрежни обноски. Това е много жалко, защото езикът ни е богат и имаме достатъчно много думи на разположение, за да изразим повечето от нещата кратко и ясно.

Има идеи, които надхвърлят способността ни да ги изразим. Това е предизвикателство за Бога да предаде на ограничения ни човешки ум духовната истина. В Исаия 55:8-9 четем:

„Зашпото Мойте помисли не са като Вашите помисли. Нито Вашите пътища като Мойте пътища, казва Господ. Понеже, както небето е по-високо от земята,

Така и Мойте пътища са по-високи от Вашите пътища, и Мойте помисли от Вашите помисли“

И така, как обяснява Бог концепциите, които надхвърлят човешките ни способности за разбиране и идеите, които ние дори не сме си и представяли? Бог го прави по начин, по които ние обясняваме на децата - ползвай картини и обяснения, които ние бихме разбрали.

Това е причината, поради която Иисус представяше темите засягащи Божието царство посредством притчи, метафори и различни устни пояснения. Той казваше: „**Божието царство прилича на...**“, след което следваше практически пример. Но дори и тези можеха да бъдат разбрани неправилно, ако допуснем грешката да смятаме, че Иисус ни даваше буквални описание.

Иисус ползваше ограниченията на човешкият ни език, за да ни помогне да разберем определени аспекти, които иначе биха излезли извън разбира-

нето ни.

Така Петър например напомни веднъж на Иисус, че учениците се бяха отказали от много неща, за да Го следват. Иисус му отговори: „**Истина Ви казвам: Няма човек, който да е оставил къща или братя, или сестри, или майка, или баща, или деца, или ниви заради Мен и заради благовестие-то, и да не получи сега, в настоящото време, стократно повече, къщи и братя, и сестри, и майки, и деца, и ниви, заедно с гонения, а в идещия свят - вечен живот.**“

Ако приемем това буквально, няма да разберем истинската му същност. Иисус нямаше предвид, че ние в действителност ще бъдем благословени със 100 майки или 100 нови ниви. Това, което Той имаше предвид е, че нещата, които ще получим от този живот са стократно по-ценни от това, което ще оставим. И също така нямаше предвид, че ще са буквально или точно стократно по-ценни. Това е израз, който означава, че ще са много по-ценни.

В редица примери Иисус насочваше внимание към това, че наградата в някои отношения ще прилича на господство (правителствен пост). Но това не бива да се схваща като буквална позиция на могъщество и престиж, господство на други или повишаване на влиянието ни. По-скоро се отнася за това да получим по-добра възможност да служим и помагаме на другите. Това е в действителност - или поне би трябвало да бъде - най-голямата стойност на ръководната позиция.

Тези аналогии следва да ни помогнат да разберем невидимите истини, и да бъдем внимателни да не пропуснем същността на нещата, интерпретирайки ги по собствен начин, който Иисус не възнамеряваше. Той знае, че ние нито имаме способността, нито езиковото богатство, за да разберем напълно съществуването му, да не говорим - да го опишем. Но Иисус желае ние да знаем, че духовните благословения са много по-добри от физическите неща, които желаем да видим в този живот.

Павел пише: „**А според както е писано: „Каквото око не е видяло и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е извело, всичко това е приготвил Бог за тези, които Го обичат.“** (1. Кор. 2:9).

Всички физически неща, колкото и да са хубави, ценни или да ни радват са в сравнение с небесните благословения просто бледа сянка. Независимо какво най-много ценим в този свят, то не може да се сравни с онова, което Отец е приготвил за нас. Павел каза: „**Защото сега виждаме нещата неясно, като в огледало, а тогава ще ги видим лице в лице; сега познавам отчасти, а тогава ще позная напълно, както и съм бил напъл-**

но познат.“ (1. Кор. 13:12). По времето на Павел огледалата са се правели от полирана мес или бронз и отразявали доста изкривен образ. В тогавашните огледала не е можело в действителност да се види това, което е отсреща. И така стоят нещата с дълбоките истини от християнския ни живот. Не става дума за това да придобием остроумен език. Но Бог ни е дал достатъчно, с което да ни възхнови, окуражи и да ни накара да осъзнаем, че можем да се отгадем с пълна увереност на живота, с пълното знание, че най-доброто ни предстои.

Как да помогнем на скърбящите?

Дейвид Албърт

Знаете ли как можете да помогнете на човек, който е конфронтран със смъртта - собствената или тази на любим човек?

Смъртта е реалност. Тя настъпва навсякъде около нас, дори и в личното ни обкръжение. И когато настъпи, тя ни среща в повечето случаи неподгответни, така че едва се справяме с нея. Ние проявяваме тенденцията да се радваме на младостта, живота и енергията, а малко или много да отхвърляме съществуването на старостта и смъртта. Все едно сме бессмъртни и живеем така, като че ли потискането на старостта ще накара да изчезнат грижите и смъртта.

Много често се случва така, яростта да съпровожда тъгата от загубата на живот. Хората се ядосват на Бога, ядосват се на успокоенията от страна на близките, ядосват се понякога дори на починалия. Една вдо-

вица, която познавам, изрече следните думи на починалия си съпруг: „Как може да си тръгнеш и да ме оставиш в един такъв момент?“ Няма нужда да пояснявам, че роднините й се смутиха и не знаеха какво да отговорят. Как се справяте Вие с яда в такива ситуации? Какво казвате? Възможно е да има и чувство за вина. Защо казах това или онова преди да почине? Или: Ако бях се сетил да не правя това или онова, може би той/ тя нямаше да е мъртва.

Четири прости неща

Ето четири основни, обикновени неща, които можете да направите, за да помогнете на хората, които са в криза, да преодолеят загубата. Четири практически съвета, за да им бъдете в истинска помощ в тежките им часове: 1) изслушвайте ги; 2) оставете ги да изразят чувствата си; 3) помогнете им с практически неща; и 4) поучете се от тях.

Трябва да знаете тези неща, защото Вие като приятел или роднина имате огромния потенциал в такива времена, или да помогнете или да осърбите. Всички ние сме изпадали в ситуации, в които сме казвали неща не на място, с които сме осърбили някого дълбоко. Никой от нас не желае в такива времена на тежка болка да причинява допълнителни билки. Всички желаем да сме от помощ и да сме компетентни. Но се изисква нещо повече от добронамереност. Трябва да знаем какво е необходимо да се направи.

Когато сме конфронтирали с тъгата, болката и объркането на человека, ние често се борим с мислите си, за да намерим правилните думи. Това, което често забравяме е, че скърбящия най-често има нужда от някой, който да го изслуша. Нико-

що от онова, което Вие бихте могли да кажете или направите, няма да е от такава полза, каквато би имало изслушването.

Оставете да говори

Една жена, чийто съпруг почина накърно ми писа следните думи:

„Когато бях сама вървяла изпитвах потребността да се обадя на някой. Когато погледнах през прозореца се надявах тайно при всеки приближаващ се автомобил или при звука на стъпки, че някой идва да ме посети. Всеки беше добре дошъл. Аз исках да говоря. Но когато дойдеше някой и говореше на

припомняме този стих „бърз да слуша“, когато сме с хора, преминаващи през трудни времена.

Ще видите, че хората, които се занимават със смъртта и умирането, в много случаи имат да кажат много неща и искат непременно да се освободят от тях - да ги споделят. Те изпитват силни емоции и много често имат чувството, че ще „превърят“, ако нямат на кой да споделят онова, което ги вълнува толкова силно в момента. Те трябва да говорят и имат необходимостта от някой, който да ги изслуша. В състояние ли сте да го направите? Можете ли да държите устата

различна тема от тази, която най-много ме вълнуваше, изпитвах същото огромно желание той отново да си отиде и се опасявам, че го показвах открыто.“

Тази вдовица е искала преди всичко да говори с някой - някой, който просто би я изслушал. Преди много време апостол Яков съветва християните да бъдат добри слушатели, пишейки в Яков 1:19: „Обаче нека всеки човек бъде бърз да слуша, бавен да говори и бавен да се гневи.“ Нека си

си затворена, а ушите си широко отворени?

Понякога няма да знаете как да реагирате или какво трябва да кажете. Опитайте се просто да не казвате нищо. В мълчанието също се крие голяма сила и красота. То съдържа послание: „Аз съм тук. Аз съм тук с и при теб. Не знай какво да кажа, но няма да избягам и ще издържа заедно с теб това време, доколкото са силите ми.“ Това послание ще се запази в съзнанието на человека за дълго време, докато думите могат

да бъдат много бързо забравени. Могат да се кажат още много неща за силата на слушателя, силата на слушането, но нека продължим.

Оставете да скърбят

Следващото нещо, което можем да направим за хората, които са шокирани и тъжни е да ги оставим да дадат воля на чувствата си. С други думи, не се опитвайте да ги разубедите от това, което те изпитват, нито ги карайте да отхвърлят чувствата си. Ако не внимаваме, можем лесно да кажем следното: „Мила / Мили, не трябва да имаш такива чувства.“ „Я се вземи в ръце и бъде смел.“ „Горе главата, скъпи; Всичко ще се оправи.“ „Не плачи. Време е да престанеш да плачеш и да продължиш напред.“

Подобни съвети произхождат от това, че обикновено не търсим да удовлетворим потребностите на скърбящия, а собствените си. Те са резултат на собствената ни неспособност да се справим с чувствата им, когато виждаме сълзите им, болката им. Никога не казвайте на скърбящ, че трябва да престане да тъгува. Те ТРЯБВА да тъгуват. Не им казвайте, че трябва да потискат сълзите си и да не плачат. Те ТРЯБВА да плачат.

Съвременните изследвания на темата „скърб“ и за това, което ние наричаме „подкрепа на скърбящ“ потвърждават само онова, което Библията казва от векове. Обърнете внимание на това, което апостол Павел е написал преди много време в посланието си към Римляните (Римл. 12:15-16): „Радвайте се с онези, които се радват, и плачете с онези, които плачат.“ Можем ли да го направим? Можем ли да бъдем единодушни? Можем ли да плачем със скърбящия вместо да му казваме да престане да го прави?

Позволете на скърбящите да изразят онова, което чувстват дълбоко в себе си - ярост, на-

раненост, страх, чувство за вина, притеснение. Няма да Ви навреди да чуете това, а със сигурност ще помогне на скърбящия по начин, който не можем да изразим с думи. Не очаквайте думите и мислите им да са рационални и логични. Те ще преминават през възход и падеж и промяна в настроенията. В скърбта няма логика. Често тя има смисъл далеч във времето - а преминаването на този период изисква време.

Една жена, която изгуби детето си поради внезапна заболяване, каза на онези, които искаха да я успокоят: „Не ми отнемайте скърбта.“ Някой може да не разбере тези думи, но те имат смисъл. Тя ТРЯБВАШЕ да тъгува. Тя щеше да изнасили тялото и разума си, ако трябваше да скърби скришом и да задържа сълзите си. Позволете на хората да скърбят за загубата, която преживяват. Нека не им отнемаме тъгата. Позволете им да плачат за починалия, да скърбят за него. Това е здравословно и мъдро. В действителност това поощрява процеса на оздравяване, докато потискането на емоциите го забавя и затруднява. Няма да помогнете на скърбящия като го карате да се отдели от действителните си чувства. Позволете му да изрази онова, което изпитва.

Помощ на практика

Третото предложение е просто това, да им помогнем с практични неща. Във време на скърб и загуба понякога допускаме грешката да се концентрираме върху душевните и емоционалните потребности, а забравяме физическите потребности на скърбящия от храна, транспорт, заплащането на сметки.

Когато някой преминава през такава криза, редица обикновени неща могат да се превърнат в затруднение или да станат необичайни - неща като например плащането на сметки, карането на автомобила в сервис. За опечалените често подобни банални задачи изглеждат маловажни, досадни и много трудни за изпълнение. Всички тези неща от ежедневието изискват вниманието им, а това може да е почти невъзможно за човек, изпаднал в подобна криза.

Как можем да помогнем на практика? Има много лесен начин да открием как - като питаме. Попитайте: „Има ли нещо, от което имате нужда?“ Или: „Има ли нещо, което мога да направя вместо теб или за теб?“ Необходими са неща, като избирането на дрехи за погребението от гардероба на починалия, уведомяването на близките. Имайте предвид, че скърбящия преживява огромен удар, който в повечето случаи не им оставя енергия за из-

вършването и на най-обикновените задачи.

Този човек трябва да почувства, че може да се облегне на Вас - понякога и в буквален смисъл. Позволете на скърбящите да се опрат на Вас, да Ви поверят онова, за което те самите няма сили през този критичен момент.

Ако скърбящите се затрудняват сами да разпознаят потребностите и да се поискат помощ за тях, то си задайте въпроса: „Ако аз бях в тази ситуация, от какво щях да имам нужда?“ Проверете тогава, дали съответният човек има в действителност нужда в тази област. „Искаш ли да гледам децата? Искаш ли да вдигам телефона?“ Понякога отговорът е съвсем очевиден. „Нека за известно време готвя за теб.“ За човекът, който е без сили поради шока и скръбта, малките неща означават много. Затова оглеждайте се за практични неща, за да помогнете с тях и да облекчите ежедневието им.

Да се поучим от тях

Четвъртата и последна точка: Има възможност да спечелим от хората, които преминават през тежки изпитания в живота си - можем да се поучим от тях. Хората, които са в допир със смъртта, трябва да се справят и със собствената си преходност. А и за нас самите не е лесно да се справим с това. Нека си представим факта: Смъртта е една неразделна част от човешкия живот. Библията казва в Ереи 9:27: „И както на човеците е определено веднъж да умрат...“ Дали ние ще се изправим пред този факт или не, един ден всички ще умрем. Никой, който е от плът и кръв не живее вечно. Ние сме смъртни създания и хората, които се занимават с този факт, могат да бъдат особено добри учители, ако сме готови и имаме желание да чуем онова, което те имат да никажат.

Хората, на които им се е наложило да се справят с темата

смърт, са много често по-мъдри и в по-тясно взаимоотношение с нещата, които в действителност имат значение. Можем само да се поучим от този опит. В Библията намираме отново един практически съвет, който може да ни помогне в кризисни моменти.

Еклисиаст 7:2: „По-добре да отиде някой в дом на жалеене, отколкото да отиде в дом на пируване; защото това е сетнината на всеки човек, и живият може да го вложи в сърцето си.“ „Дом на жалеене“ е дом, в който е починал някой или параклис, в който се погребва мъртвец. „Дом на пируване“ може да е някакво празненство, ресторант или друго заведение. Божието слово ни казва, че в дома на жалеене можем да научим нещо, което да вложим в сърцето си - този урок включва нашата смъртност, слабостта и преходността на живота ни. По-надолу се казва: „По-полезна е печалта от смеха, защото от натъжеността на лицето, сърцето се развеселява. Сърцето на мъдрите е в дома на жалеене, а сърцето на безумните е в дома на веселие“ (ст. 3 и 4). Получава ли сте се от грижи? От скърбите? От загубата на човек? Или от онези, които преживяват такива ситуации?

За много хора уроците, които са научили при застрашаващи живота им уроци, са определяща, променяща живота допълнителна придобивка на разбиране. Чрез тези опитности животът им е променен към по-добро. Много хора започват за първи път да поставят основните въпроси за живот, смърт и възможността за живот след смъртта, когато са конфронтирани със смъртта и осъзнайт краткостта на човешкия живот.

Защо е необходима промяна

Когато сме изправени пред въпроса за смъртта, си задаваме много стари въпроси, които и Йов си е задавал. В Йов 14:14 можем да прочетем: „Ако умре човек, ще оживее ли?“ Какъв е

отговорът на този въпрос? Знаете ли го? Този живот всичко ли е, което има или има и живот след смъртта, на който можем да се радваме? Знаете ли, как Йов отговори на този въпрос в 14 стих: „През всичките дни на воюването си ще чакам, докато дойде промяната ми.“ Да, Йов очакваше промяната - преобразуването от преходния към вечния духовен живот. Там беше надеждата на Йов.

В стих 15 се казва: „Ще повикаш и аз ще ще Ти се отзова; ще пожелаеш делото на ръцете Си.“ Но кога ще извика Бог? Кога ще отговорим ние? Кога Бог ще получи делото на ръцете Си? Според Библията всичко това ще се случи при възкресението от мъртвите, което се упоменава в редица пасажи от Святото писание. В Новия завет 1. Коринтяни 15 глава се нарича „Главата на възкресението“, в която също се говори за преобразуването, което Йов очакваше. Нека разгледаме онова, което записа апостол Павел в 1. Коринтяни 15:50-51: „А това казвам, братя, че плът и кръв не могат да наследят Божието царство; нито тленното наследява нетленното. Ето, казвам ви една тайна: не всички ще починем, но всички ще се изменим.“ Бог никога не е имал намерение да живеем вечно в плът. Това не беше планът му. Но Той има намерението всички да бъдем изменени, а това изменение включва неизбежната смърт на смъртното ни тяло.

Ако започнем да разбираме Божията цел за смъртта, ще започнем и да схващаме смисъла на живота. Всички ние обичаме и ценим живота. Собственият ни живот и този на любимите ни хора, са от особено значение за нас, и така трябва да бъде. Но ние трябва и да разберем, че този кратък, преходен живот, който толкова горещо ценим, не е нито крайната, нито най-висшата форма на живот. В най-добрая случай, в него започваме да схващаме прекрасните Божии планове, които Той има за нашето бъдеще.

Имаме нужда едни от други

Винаги преди празници рекламиите буквально ни заливат с предложения, които да ни накарат по всевъзможен начин да пръснем парите си. Веднъж със съпругата ми гледахме една реклама, в която млада девойка стояла с блъск в очите пред пълни стелажи с продукти, които чакаха някой да ги купи. Младите хора представляваха сами по себе си отделна картина и единствената им идея беше: купувай, купувай, купувай! Тази реклама си имаше целева група. На мен, тя не успя да подейства - или вече съм остарял и не разбирам от нищо, или повечето от съвременните реклами са просто мизерни! Може би това е свързано с конфликта между поколенията, въпреки че не уважавам особено този израз.

В църквата съществуват толкова различни поколения. Казва ни се, че подобна смесица от поколения не може да съществува добре и е така да се каже необединима. И поради тези причини днес на много места има църкви за по-възрастни, за по-млади хора, църкви за семейства с деца. Музикалното оформление, реда за обличане по време на богослужение, украсата на амвона, и разбира се продължителността на проповедта - това са все теми, за които различните възрастови групи могат да спорят много. При това тук не става дума за велики теологични дискусии, но за културни и свързани с поколенията преумущества.

Най-голямото заблуждение на подобно разграничаване на възрасти е, по мое твърдо убеждение, че сме загубили контекста си - структурата на взаимоотношенията си. При всяко пътуване се ориентираме по това откъде идваме и на къде отиваме. Без тези отправни точки в миналото и бъдещето сме просто изгубени и без ориентация. Ние сме

толкова непрозорливи и очевидно зависими от всяка помощ, че не осъзнаваме, къде другите хора имат нужда от нас и в кои отношения ние самите имаме нужда от тях. Замисляли ли сте се защо всички тези различни възрастови групи живеят по едно и също време? От друга страна, защо не порастват всички едновременно и не умират едновременно, за да може след това да за почне всичко отначало?

Ако отделните възрастови групи изгубят връзката едни към други, то ние прекъсваме веригата, която се основава на връзките между отделните части. Като отделна част, единствено метално колелце, ние нямаме голяма стойност, докато заедно - във веригата - можем да издържаме по-голямо натоварване и сме достатъчно гъвкави. И така структурата на взаимоотношенията между отделните възрастови групи ни дават ориентация и опора - контекст.

Имаме спомени от миналото и енергия за бъ-

дещето. Без подобни взаимоотношения „старомодните чешити“ са изправени пред „несъобразителните младежи“. Разрешението на проблема? Трябва да изградим отново взаимоотношенията си.

В посланието към младия проповедник Тимотей, Павел призовава Божият народ да служи за пример и като пътеводител, и да не ходят по стъпките на обществото, което обича само себе си. Павел нарича Тимотей свой син. Гордън МакДоналд, един енергичен пастор от края на 60-те години, беше казал, че когато говори на общество място, той се обръща към слушателите си като баща: Не искаме ли всички ние да погледнем с уважение към някой, който стои там и изпълнява във вяра служението си? Кога щяхме да сме пораснали, че да не коннеем за такава стабилност в живота си? По-нататък в посланието си към младия Тимотей, Павел говори за верните предци. Това е контекста. И Павел пише отново, че се чувства лично подкрепен от преданата вяра на Тимотей. За Павел, младия проповедник е източник за освежаване. А вратата на майката и бащата на Тимотей се описва като преплитане, в

което Тимотей е вързан. И това е контекста.

След това Павел предупреждава Тимотей, да се пази от грешките на младостта. Тук се сещам за поговорката: „Прекалено рано остарял и прекалено късно помърсял.“ Павел иска да помогне на Тимотей в житейския му път, като обръща вниманието му към пропагналите места по пътя, тесните завои. Павел познава тези места, тъй като изминатия от него път е много по-голям. Младостта, енергията и жизнеността на Тимотей от една страна и възрастта, опита и мъдростта на Павел от друга страна, повлияват на църквата. Моят съвет към Вас е, оглеждайте се наоколо и потърсете човек, който би могъл да Ви служи като съветник и на който Вие можете да помагате. Тези, които имат роднини наблизо, може да се присъединят към тях. Едва ли липсват хора около Вас, които да не се нуждаят от съвет и посока в живота си.

Църквата предлага невероятна възможност съвестно сътрудничество и за преодоляване различите между поколенията. Ние имаме нужда от контекста - имаме нужда един от друг!

Tog Martin - пастор, Канада

Стари думи, които ни променят

Гордън Грийн

Не мога да се сетя за името на филма. Не мога да си спомня за целия филм, нито за името на акторите, но се сещам за една определена сцена. Героят беше избягал в пленнически лагер, войници го преследваха и той стигна до съседното село. След като отчаяно търсеше място, в което да се скрие, той в крайна сметка се втурна към един препълнен театър и намери там едно място.

Но много скоро видя, че четири или пет от надзирателите влязоха в театъра и започнаха да затварят изходите. Мислите му препускаха. Какво можеше да направи? Нямаше друг изход и знаеше, че ще го разпознаят лесно, когато другите напуснат театъра. Изведнъж се сети нещо. Той скочи в полумракния театър и започна да крещи: „Пожар! Пожар! Пожар!“ Настана паника сред хо-

рата и те се притискаха, за да излязат по-бързо от залата. Той се възползва от ситуацията, смеси се с множеството, промуши се покрай надзирателите и излезе невредим навън.

Думите имат сила

Спомням си за тази сцена от определена причина: Думите имат сила. В този драматичен случай една малка дума предизвика у хората страх и бягаха

за живота си!

Притчи 18:21 ни поучава, че думите има стила, могат да породят живот или смърт. Неправилно под branите думи могат да наранят, могат да убият ентузиазма и да възпират хората. Добре под branите думи могат да лекуват, окуражават, да дадат надежда. През най-тежките дни от Втората световна, правилно под branите и грандиозно поднесените думи на Уинстън Чърчил възстановиха издръжливостта на окупирания английски народ. Казва се, че той е мобилизиран всички и ги е изпратил на война. Толкова силни са думите. Те могат да променят живота.

Ако нашите човешки думи имат сила, колко повече Божието Слово? Посланието към Еvreите ни показва, че: „Божието слово е живо, деятелно“ (Евр. 4:12) То има енергия. То предизвиква нещата да се случват, неща, които никой не може да направи.

Когато Исус беше изпитван от сатана в пустинята, той избра само едно оръжие, за да се справи със стана: „Писано е... писано е... писано е.“ - отговори Исус, а сатана избяга. Сатана има сила, но Святото Писание има по-голяма сила.

Силата да се променяме
Божието Слово не само прави нещата да се случват, но то ни променя. Библията ни е дана не за наша информация, а за нашата трансформация.

Новините в медиите могат да ни информират, стихотворенията могат да ни вдъхновяват. Но само Божието Слово има потенциала да ни трансформира. Когато веднъж го чуем, то започва да работи в нас и се превръща в жива сила в живота ни. Държанието ни започва да се променя и ние даваме плода (2. Тим. 3:15-17; 1. Петрово 2:2). Учудени ли сме, че Божието Слово действа с такава сила? Не и ако прочетем записаното във 2. Тимотей 3:16: „Цялото Писание е богоиздължено.“ Словото е и живо!

Той винаги говори чрез Словото си

В такъв случай, нека не допускаме грешката да четем просто Библията, защото трябва или е правилно. Не я четете по човешки. Дори не я четете само защото вярвате, че е Божието Слово. Погледнете на Библията като на обръщение на Бог към Вас. Или казано с други думи, Той винаги говори с

това, което е казал.

Как можем да подгответим сърцето си, за да принася винаги плод и да приеме мощното му Слово?

Чрез изучаване на Библията с молитва, естествено. Прилагането на Божието Слово в живот ни е задължително. Но има и още нещо. Нещо важно, което лесно подминаваме. То променя живота ни.

В Исаия 55:11 се казва:

„Така ще бъде словото Ми, което излиза из устата Ми; не ще се върне при Мене празно, но ще извърши волята Ми, и ще благоуспее в онова, за което го изпращам.“

Божието Слово действа като динамит - то има експлоативна сила. То може да взрви старите ни навици, погрешните убеждения, да възпламени нова отданост и освободи енергия, която да подреди живота ни.

Това не е ли убедителна причина да четем Божието Слово? За да бъдем променени.

Проблемът с любовта

Моят съпруг има един проблем - проблем с любовта - особено с Божията любов. По този въпрос няма много написани неща. Има редица книги за проблема болка или защо на добрите хора им се случват лоши неща, но не и по въпроса с любовта. Аз свързвам с любовта общо нещо добро, нещо към което се стремим, за което умираме. Въпреки това, за мнозина има един проблем, който трудно може да се изследва, а именно какви правила следва любовта.

Ние получаваме Божията любов без отвества услуга; тя няма край и не е по-различна към садиста и светеца; тя се бори срещу неправдата без да прибягва към истински оръжия. Принципно можем да си помислим, че една подобна ценност следва определени пазарни правила. Единствено правило обаче, която по мое мнение се прилага в това отношение гласи, че любовта поражда любов. Колкото и да проявяваме към останалите, ще бъдем благославяни все по-щедро с нея. Да получаваме тази ценност без правим нищо за това се оказва често много по-трудно отколкото изглежда. Така съпругът ми Дан приема Божията любов като неоправдан дар. Едновременно с това той разглежда недостатъците си под луна и отсъжда, че за „неоправданата“ любов няма място.

Но Дан представя проблемът си отново и отново в молитва пред Бога, приема любов и споделя любовта на Всевишния с другите хора, особено спрямо бездомните, които седят на улици, по които Дан минава всеки ден. При това открива, че може да усети любов, ако не се затвори за виковете им „ако спре за миг, изслуша и се моли за тези, които считат улиците на Лос Анджелис за свой „дом“. Това никога не е лесно, но Дан чувства, че любовта го принуждава да го прави.

Преди няколко седмици Дан се молеше в неделя сутринта на колене пред Бога да му даде да чувства любовта му по-силно. И Всевишния го послуша - в едно заведение, откъдето купи сандвич с дължина от 1,80 метра за едно празненство. Когато Дан излезе от заведението с огромния сандвич, чу някой да му подсвирква възхитено, при което той се обърна и видя лицето на един бездомен човек, чийто очи бяха широко отворе-

ни. Дан го погледна, кимна и се насочи към автомобила си - докато именно онази любов не го направа да се обърне.

„Здравейте“ - каза той с усмишка, „мога ли да Ви помогна с нещо?“ Мъжът му отвърна: „Имате ли дребни?“

Дан отговори, че няма но му даде една еднодоларова банкнота, сядайки до него и питайки го как се казва. „Даниел“, отговори мъжа.

Мъжът ми не можеше да скрие радостта си: „Супер, и аз се казвам Даниел“

„Не може да бъде!“ - извика учудено мъжа и го направа да покаже шофьорката си книжка. След като видя доказателството за това съвпадение, леда между двамата се разчути напълно и те си говореха дълго за нещата от живота.

Накрая Дан го попита дали си е правил труда да търси работа, на което Даниел му отговори, че винаги е приемал всяка работа, но никой не искал да го назначи, защото миришел лошо. „Ти би ли ме назначил? Със сигурност не, нали, та аз воня. Никой не би дал работа на такъв като мен!“

„Аз бих!“, му отговори съпругът мин.

Изведнък изражението на лицето на Даниел се промени и започна да пелтчи. Дан изведнък стана напрегнат, защото беше чувал за пригружаващото бездомните душевно ограничение, но се стараеше да следва мисълта на Даниел. С много усилия последния каза: „Трябва да ти кажа нещо...“ Дан попита любопитно: „Какво ще ми кажеш?“ И с чисто, почти детско изражение този кокалест, зле миришещ мъж погледна Дан и каза простишко: „Исус те обича!“

Съзите напираха в очите на Дан, когато прие този небесен отговор. Любовта, която той си мислеше, че дарява, му се връщаше. И съпругът му го попита: „Ами как стоят нещата с теб, Даниел, Исус обича ли те?“ Лицето на Даниел се озари и той отговори с такъв въздорг: „О да, Той ме обича много! Независимо какво правя, Той ме обича.“

След това Даниел подаде на Дан еднодоларовата банкнота и му каза: „Хей, между другото, това не ми трябва. Можеш да си го вземеш.“ Това, от което той имаше нужда, го получи. А съпругът му Дан също.

Да простим, защо

Йоан 3:16: „Защото Бог толи даде Своя Единороден Син един, който вярва в Него, но

Този стих ни показва колко струващо на Бог да ни прости и да направи възможно помирението ни с него - това изискващо смъртта на невинния му Син, Иисус Христос!

Прощението и помирението ни костващо на Бога всичко, което Той можеше да инвестира: Себе си, възможно най-високата цена на духовно ниво!

Той плати вече тази цена: Иисус дойде на земята, за да бъде отхвърлен, презрян и убит на кръст.

А сега един въпрос: Бог ни е простил - ние прощаваме ли на длъжниците си, колкото и да ни коства това?

„Прощението е неповторимо, прощението е стил на живот“ (Мартин Лутър Кинг)

Божието прощение е безплатно за нас. Ние не трябва да правим нищо за него. Бог погаси скъпата сметка. Ние просто трябва да се запознаем с него и да приемем прощението с цялото си сърце и пълна радост.

Така и нашето прощение трябва да е безплатно! Готови ли сме по същия начин да погасим сметката, за да можем да прости вината на близния си? В някои нации, напр. Италия, държавата блокира цялото имущество на пострадалото семейство, в случай на отвлечане. Това е предпазна мярка, защото в такива случаи съответното семейство често е готово да

даде всичко, за да откупи от похитителите отвлечения член на семейството, обикновено дете. И Бог даде всички, за да ни откупи, Той плати възможно най-високата цена.

А ние, колко сме готови да заплатим, за да прости на близния си? А ако става дума за врага ни, който изобщо не проявява интерес да получи прошка от нас?

Погледнато от човешка гледна точка, няма смисъл да прощаваме, особено когато това не се изисква от нас. Този, който е допуснал грешка, трябва да я заплати. Този, който се провини, той трябва да заплати. Око за око...

Матей 5:38-48: „Чули сте, че е било казано: ‘Око за око, зъб за зъб.’ А пък Аз ви казвам: не се противете на злия; но ако те плесне някой по дясната буза, обърни му и другата. На този, който би поискал да се съди с теб и да ти вземе ризата, остави му и горната дреха. Който те принуди да вървиш с него една миля, иди с него две. Дай на този, който проси от теб, и не се отвръщай от онзи, който ти иска на заем.

Чули сте, че е било казано: ‘Обичай близния си, а мрази неприятеля си.’ Но Аз ви казвам: обичайте неприятелите си и се молете за тези, които ви гонят, за да бъдете синове на вашия Отец, кой-

то е на небесата; защото Той прави слънцето Си да изгрява и над злите, и над добрите; и дава дъжд и на праведните, и на неправедните. Защото, ако обичате онези, които обичат вас, каква награда имате? Не правят ли това и бирниците? И ако поздравявате само братята си, какво особено правите? Не правят ли това и езичниците? И тъй, бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец.“

Прощението ни прави съвършени, прави ни деца на небесния ни Баща. Всеки ден се молим: „и прости греховете ни, както и ние простихме на наши дължници“ (Матей 6:12), но наистина ли прощаваме на дължниците си?

Още учениците на Иисус имаха проблем с разбирането концепцията за прошката:

Лука 9:51-56: „И когато се навършиха дните да се възнесе, Той насочи лицето Си по пътя за Ерусалим. И изпрати пред Себе Си пратеници, които отидоха и влязоха в едно самарянско село да пригответ за Него. Но не Го приеха, защото лицето му беше обърнато към Ерусалим. Когато учениците му Яков и Йоан видяха това, казаха: „Господи, искаш ли да заповядаме да падне огън от небето и да ги изтреби (както стори и Илия)?“ А Той се обър-

Заштото ни бе простено

*“Когова възлюби света, че
да да не погине нико
да има вечен живот.”*

на и ги съмърми и рече: „Вие не знаете на какъв дух сте; защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, а да спаси“. И отидоха в друго село.“

Исус не дойде, за да накаже хората, а за да ни спаси. Не е много лесно да разберем това. Когато някой ни нареди, желаем той бъде наказан.

Но тогава на какъв дух сме? Можем ли да се идентифицираме със следния въпрос на Петър?

Матей 18:21-22: „Тогава Петър се приближи и му каза: „Господи, до колко пъти, като ми съгреши брат ми, да му проща възможният грех? До седем пъти ли?“ Исус му каза: „Не ти казвам до седем пъти, а до седемдесет пъти по седем.“

Исус не постави граници. Прощението е житейски път или стил на живот (Мартин Лутер Кинг).

За да подчертаете думите си, Исус им разказа притча за безмилостния слуга (Матей 18:23-35). Освобождаването от вината изисква обръщение в сърцето, иначе няма прощение.

Матей 6:14: „Заштото, ако вие простите на човеците прегрешенията им, то и небесният ви Отец ще прости на вас.“

С други думи, ако не простиш на другите, то Бог ще оттегли прощението си за нас. Трябва да разберем следното: Ние не

прощаваме на близкия си, за да ни бъде простено, а защото на нас ни е простено!

Ние казваме: „Готов съм да прости, но само ако близкия ми покаже разкаяние и ме помоли за прошка.“ Къде обаче е проблема в това изказване?

Цитат с неизвестен произход: „Непримиримостта е все едно да пиеш отрова и да чакаш другия да умре.“

Нека видим как Исус гледа на прощението:

Римляни 5:8: „Но Бог доказва Своята любов към нас в това, че когато бяхме още грешници, Христос умря за нас.“

Кога Бог плати цената за помирението? След като ние се разкаяхме и Го помолихме за прошка? Не, Бог ни прости, докато все още бяхме Негови врагове!

Римляни 5:10: „Заштото, ако бяхме примирени с Бога чрез смъртта на Неговия Син, когато бяхме неприятели, колко повече сега, когато сме примирени, ще се избавим чрез Неговия живот!“

Това е смайващо изказване! Бог ни е простиш, докато сме били Негови врагове и все още не сме Го молили за прошка.

Цитат на проповедник:

„Както вече споменахме, обикновено след зло дело се изисква покаяние, признание

(напр. изповядване) и тогава има прошка. В действителност това е валидно само в случаите, в които човек е активен член на църква. Обикновено съзнаването на вината първоначално е невъзможно. Обикновено „злото“ деяние е вече резултат на значителна ярост, много често чрез вплитане в мрежа от чувство за вина, неспособност да се действа, от пробиви на несъзнателни действия, потискане и т.н. В този случай извършителя се нуждае от някой, който да разбере напълно деянието му и от разбирането си да може да го извини напълно. Едва, когато извършителят е сигурен, че няма да бъде осъден за деянието си, може да осъзнае. Това осъзнаване произхожда от само себе си от човешкото естество.

во. Осъзнава се, чувства се болката, която извършителя е причинил на жертвата. Това чувство ще разтърси извършителя изключително много. Едва сега той е готов да каже: О, Боже - какво направих? Разкаянието в тази ситуация не е заповед, а факт. И едновременно с това се поражда желанието за обезщетяване на жертвата лично, ако това е възможно или на други хора, които се намират в същия затвор от чувства, за бъдат предпазени от това да вземат подобна вина върху себе си, или ако вече са го направили, да бъдат доведени до прозрение. Едновременно с това, на това ниво на преживяване се случва прощението, да може да се каже - обезщетението е реакция на благодарност за прощението (а не, както се смята, че прощението е последствие от обезщетението за вината), защото прощението се осъществява от съдията - човек; съдията се среща с изпълнителя на нивото човечност, когато извършителят се стигне до това ниво.

Интересното в тези мисли е, че прощението е то, което поражда разкаяние, благодарност и помирение.

За да сме сигурни в прощението се изисква обръщение на сърцето. Притчата за жестокия слуга и различни други примери, дадени от Христа, потвърждават този аспект. Можем да прочетем напр. в Матей 6:15: „Зашто, ако вие простите на човеците прегрешенията им, то и небесният ви Отец ще прости на вас.“

Ако Божието прощение не постигне желания резултат, то се оттегля. Бог ни прости още преди нашето покаяние. Тогава правилно ли е ние да чакаме, докато съответното лице

покаже разкаяние и ни помоли, за да му простим? Не вярвам, че това е правилно.

1. Петрово 2:18-25:

„Слуги, покорявайте се на господарите си с пълен страх - не само на добрите и кротките, а и на опърничавите; защото това е благоугодно, ако някой от съзнанието за Бога претърпява оскърбления, като страда несправедливо. Защото каква похвала, ако понасяте търпеливо, когато ви бият за престъпленията ви? Но когато вършите добро и страдате, ако понасяте търпеливо, това е угодно пред Бога. Защото на това сте призовани; понеже и Христос пострада за вас, като ви оставил пример, за да следвате по Неговите стълки; Който грях не е сторил, нито се е намерило лукавство в устата My; Който, когато Го хулеха, не отвръща с хула; когато страдаше, не заплашваше; а предаваше делото Си на Този, Който съди справедливо; Който Сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото, така че ние, като сме умрели за греховете, да живеем за правдата; чрез Чии рани вие оздравяхте. Защото вие бяхте като овце, които блуждаят, но сега се върнахте при Пастиря и Епископа на вашите души.“

Тук откриваме истинско смирение и духовна висота и съвършенство. Не сме призованы да отвръщаме, а да прощаваме и така да следваме примера на Христа: „И когато стигнаха на мястото, наречено Лобно, там разпнаха Него и злодейците - единия от дясната My страна, а другия - от лявата. А Иисус каза: „Отче, прости им, защото не знаят какво правят“. И разделиха дрехите My, като хвърлиха жребий. А народът стоеше и гледаше. Задно с тях My се подиграваха и началниците, като казваха:

„Други е избавил; нека избави Себе Си, ако Той е Христос, Божият Избраник“. Също и войниците My се подиграваха, като се приближаваха и My поднасяха оцет и казваха: „Ако Ти си Юдейският Цар, избави Сам Себе Си.““ (Лука 23:33-37)

Иисус помоли Баща си, да прости на убийците му! Той самият вече им бе прости! Но, Бог очаква ли същото от нас? Защо не? Не живее ли само Той в нас и не е ли Той същия днес, вчера и завинаги?

В Деянната на апостолите 7 глава можем да прочетем една притча, която разказва Стефан. Това му костваше живота. Каква беше неговата нагласа спрямо убийците му?

„Но те, като изкрещяха със силен глас, запушиха ушите си и единодушно се спуснаха върху него, и го изведоха вън от града, и го замеряха с камъни. И свидетелите сложиха дрехите си при краката на един младеж на име Савел. И хвърляха камъни върху Стефан, който се молеше и казваше: „Господи Иисусе, приеми духа ми. И като коленичи, извика със силен глас: „Господи, не им считай този грях.“ И като изрече това, заспа.“ (Деян. 7:57-60)

В действителност ли можем да изчакаме с прощението си? Иисус и Стефан не чакаха.

Нека обобщим:

- Прощението е противно на човешкото естество, то не е въпрос на чувства и не се поражда автоматично. То изисква съзнателно вземане на решение.

- Прощаваме на близния си, защото Бог е простил на нас, без значение какво ще ни коства, дори животът ни.

- Прощаваме на близния си дори той да не проявява интерес към това.

Остава въпросът: КАК... Как можем да простим, как можем да платим за това?

Цитат на проповедник:

„За прощението съществуват редица грешни представи. Особено, когато става дума за грижа към душите ни, прощението не означава да се съгласим с това, което някой е извършил. Никой няма право да причинява болка на друг, нито да го наранява в каквото и да е отношение. Прощението е по-скоро свързано с това, да напуснем кръга на лошите мисли, който ни вредят.“

Прощението не води до това да забравим лошите си спомени. То предизвиква нова емоционална оценка и да не страдаме повече. Прощението не е въпрос на чувства. Когато някой хвърля камъни по мен, не изпитвам желание да прегърна този човек. Ако се оставим на действителните си чувства, рискуваме да сгрешим.

Ефесяни 4:26: „Гневете се, но не съгрешавайте; слънцето да не залезе в разгневяването ви.“

Ориентирните чувства трябва да бъдат контролирани и преработени.

2. Коринтианци 10:3-5: „Зашто, макар и да живеем в плът, ние не воюваме по плът. Зашто оръжията, с които воюваме, не са плътски, но пред Бога са силни за събаряне на крепости. Понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всеки разум да се покорява на Христос.“

Мотивацията за прощението не идва от чувствата ни, а от Божият дух в нас, който ни води към него и дава сили да платим цената. Трябва да се научим да владеем чувствата си, а не обратното! Святия Дух ще ни даде сила да го направим.

Дотеса Белоти (психологка

-християнка) казва: „Главата трябва да владее над сърцето, а не сърцето над главата!“

Много често трябва първо да простим на себе си, преди да можем да простим на близкия си.

Ако някой ни е наранил, злоупотребил с нас или нападнал, то нека първо да подредим емоциите си („слънцето да не залезе в разгневяването ви.“)

Ние имаме право да бъдем обезщетени, но нека се откажем от това. Прощаваме вината и се отказваме от правата си (правораздаване, обезщетение) като поставяме всичко това в Божиите ръце.

Да прощаваме означава да поемем риска да бъдем наранени отново. Но Бог пое този риск. А ние?

Както вече упоменахме, ориентирните чувства (ярост, тъга, депресии) хващат корени в нас, някои съществуват от години в нас, от детството ни. Те могат да ни разрушат. Трябва да бъдат преработени. Трябва да простим. Отговорът на всичко това е ЛЮБОВ. А Бог е любовта и Той я изпълва в нас. Божията любов се проявява и в прекрасното Му прощение. Нашата любов (Бог в нас) се проявява чрез прощението ни.

Прошката много често боли.

Но Бог ни тласка към нея и ни дава достатъчно мотивация да го направим: □ „Един заемодавец имаше двама дължници. Единият му дължеше петстотин динария, а другият - петдесет. И понеже нямаха с какво да му платят, той прости и на двамата. И така, кой от тях ще го обикне повече?“ В отговор Симон каза: „Мисля, че онзи, на когото е простили повече“. А той рече: „Правилно отсъди“. И като се обърна към жената, каза на Симон: „Виждаш ли тази жена? Влязох в къщата ти, но ти не даде вода за краката Ми, а тя със сълзи обля краката Ми и ги изтри с косата си. Ти не Ми даде целувка, а тя не е престанала да целува краката Ми, откакто съм влязъл. Ти не помаза с масло главата Ми, а тя с миро помаза краката Ми. Затова ти казвам: Прощават ѝ се многото грехове; защото тя обикна много; а на когото малко се простира, той малко обича.“ И каза й: „Прощават ти се греховете“.

Наясно ли сме с огромната си вина, която Бог ни е простили или с други думи, осъзнаваме ли колко голяма е любовта Mu? Ако не сме осъзнали това, то няма да сме и в състояние да прощаваме.

Духовен тест за зрялост:

- Как реагирам, когато ме наранят? Ставам ли по-нервен, огорчен, ядосан? Отвръщам ли на удара и търся ли отмъщение? Пълен ли съм с ярост? Или реагирам като Иисус Христос, който не се оставил да го провокират, обичаше враговете си и прости греховете им?

- Приемам ли наранявания / болка и жертви, за да освободя другите? На кого трябва да прости нещо? От каква вина трябва да го освободя? (конкретизирайте)

- Осъзнаваме ли, че и ние отново и отново нараняваме някого. Ние не сме безгрешни. Нека бъден реалисти.

Прощението си има цена (няма възстановяване), задълженията трябва да бъдат изписаны. Трябва да сме готови да платим тази цена. Става дума за духовния ни живот и за психическото ни благосъстояние. Бог очаква от нас да споделим страданията на Христос: „И ако сме деца, тогава сме и наследници - наследници на Бога и сънаследници с Христос, и ако страдаме с Него, да се и прославим с Него.“ (Римл. 8:17)

Какви бяха страданията на Иисус Христос - смирене и смърт.

Ние също сме призвани да жертваме: „И така, братя, умолявам ви поради Божиите милости да представите тела си за жертва жива, свята, благоугодна на Бога, като въша духовно служение. И не се съобразявайте с този свят¹, но се преобразявайте чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит каква е Божията воля - това, което е добро, благоугодно и съвършено.“ (Римл. 12:1-2)

„Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христос Иисус; Който, като беше в Божия образ, никога не помисли, че трябва да има равенството с Бога, но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образа на слуга и стана подобен на човеците; и като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послужен до смърт, даже смърт на кръст.“ (Фил. 2:5-8)

Липсва ли ни силата да прости? Страх ли ни е да освободим някой от вината му? Прекалено много ли ще боли? Смятаме ли, че цената е прекалено висока? Нека помолим Бог за кураж и сила, за да можем да платим цената на прощението. Иисус беше Бог, но и човек, Той също се нуждаеше от същата смелост, за да може да плати тази цена на прощението:

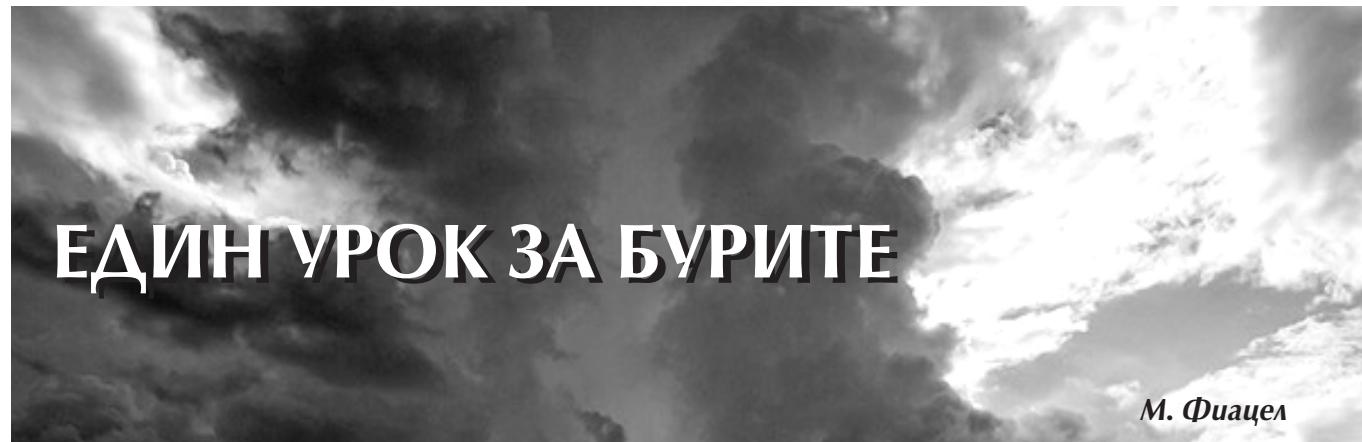
„Дойдоха до едно място, наречено Гетсимания; и Той каза на учениците Си: „Седете тук, докато се помоля“. И взе със Себе си Петър, Яков и Йоан и започна да се ужасява и да тъгува. И им каза: „Душата Ми е наскърбена до смърт. Постойте тук и бдете.“ И като отиде малко напред, падна на зе-

мята и се молеше, ако е възможно, да Го отмине този час, като каза: „Авва, Отче, за Тебе всичко е възможно. Отми ни Ме с тази чаша; не обаче както Аз искам, а както Ти.“ (Марк 14:32-36)

И още нещо: Прощението не означава да забравим. Когато прости, ние гледаме на ситуацията по друг начин, виждаме я в тазлична светлина. Чувствата ни са променени. Ние не изпитваме онзи товор. Съжаляваме дължниците си. Пълна промяна на съзнанието. Прекрасно чувство. И с цел да избегнем рецидиви, можем да следваме примера на Павел: „Братя, аз не считам, че съм уловил, но едно правя - като забравям задното и се простирам към предното, тичам към целта за наградата на горното от Бога призвание в Христос Иисус. И така, нека ние, които сме съвършени, да мислим така; и ако вие мислите за нещо по друг начин, Бог и това ще ви открие. И така, нека живеем (според това правило), до което сме достигнали (а същото и да мислим).“

(Фил. 3:13-16)

ЕДИН УРОК ЗА БУРИТЕ

М. Фиацел

Марк 4:35-41:

„И в същия ден, когато се свечери, Иисус им каза: Да минем на отсрећната страна. И като отпратиха народа, взеха Го със себе си в ладията, така както беше; и имаше други ладии с Него. И се разрази голяма буря и вълните заливаха ладията, така че тя вече се пълнише с вода. А Той беше на задната част, заспал на възглавница; и те Го събудиха и му казаха: Учителю! Нима не Те е грижа, че загиваме? И Той, като се събуди, съмри вятъра и каза на езерото: Мълчи! Утихни! И вятърът престана и настана голяма тишина. Тогава им каза: Защо сте страхливи? Още ли нямаме вяра? И голям страх ги обзе; и те си казаха един на друг: Кой ли е Този, че и вятърът, и езерото му се покоряват?“

Кризите в живота често се сравняват с морските бури. Те ни нападат независимо дали иска ме или не. Те ни карат да се страхуваме. Често ни изхвърлят извън пътя и застрашават да разрушат всичко, което ни е давало сигурност и постоянство в живота ни. Не знаем колко дълго ще се задържат. Така поне бихме преживели една бура в открито море. А за Христос бурята беше просто възможност да поспи.

Както Марк разказва случката, учениците са се изплашили, че вълните може да преобърнат лодката, което би означавало за тях почти сигурната им смърт. Но Иисус спеше (на възглавница, както добавя Марк, за да подчертава противоположното състояние между спокойствието на Иисус и паниката на учениците). Те го събудиха и му казаха: „Учителю! Нима не Те е грижа, че загиваме?“ (ст. 38) Иисус успокои бурята само с една дума, но след това съмри и тях: „Защо сте страхливи? Още ли нямаме вяра?“ (ст. 40)

В известен смисъл поуката от този библейски пример е ясна: Иисус има властта над бурите в живота, Той беше подложен на такива също като нас; Той ни обича, спасява ни от тях и желае да му имаме по-голямо доверие от това, което сме имали до сега.

Но можем да изведем и друг извод от тази случка, който може би не е толкова ясен: бурите не обезпокояват Иисус. Той преживя бурята с другите, но запази пълно самообладание. Той не се задушаваше от страх, не е нетърпелив, не се страхува. Той е толкова спокойен, че може гори да спи. Изхождайки от страшната ситуация, това ни се струва по-скоро неуместно. Питаме се, защо Той просто не стане и не направи нещо: Кой знае, дали Той изобщо осъзнава затрудненото положение, в което се намираме? Дали не му е все едно какво се случва с нас? Дали изобщо може да направи нещо по въпроса? Дали в действителност е всемогъщ и всезнаещ, както казва?

Подобно на учениците вярваме, че Той съществува. Но те виждаха как Той лежи и си почива. Ние нямаме този лукс. Ние вярваме, че той съществува, но през повечето време ни се струва, че той спи - подобно на бурята при езерото. Подобно негодуване изпитва псалмиста в 44 псалом (стих 23-24): Събуди се, Господи, защо спиш? Стани, не ни отхвърляй завинаги. Защо криеш лицето Си,

И забравяш неволята ни и угнетението ни?“ Вероятно това е причината, поради която Марк описва тази случка. Вероятно едва при по-задълбочено разглеждане видимата поука от нея е, че дори спейки Иисус има същата сила, каквато и когато е буден, че учениците могат да са абсолютно сигурни в ръцете му. През повечето време живота изглежда подобен на пътуване с лодка в неспокойно езеро. Поне на мен ми се струва така и вярвам, че при Вас не е по-различно. Една опитност, която съм преживял е, че: сред буря същия страхливец, каквото бяха учениците.

Но се уча от това, че един факт може да мигае равновесие и спокойствие, че Иисус не се страхува и не се обезкуражава. Той може да спи или да е буден, но и в двата случая държи света в ръката си. Дори да не се събуди и да не усмири бурята, аз съм на сигурно място в ръцете му. А ако Го събудим и усмири бурята, ще ни каже: „Защо сте страхливи? Още ли нямаме вяра?“

Божиите обещания за Израел и за Земята

„Първият човек е от земята, пръстен; вторият човек е от небето.“ (1. Кор. 15:47)

Цялото Писание е историята на двама души, които са описани така: Първият човек е от земята, пръстен; Вторият е от небето. Новият Завет разкрива небесния характер и „небесното дело“ на Втория човек. Старият Завет се занимава с връзката на тези двама души на земята.

Той описва историята на първия човек, създаден в невинност, паднал под силата на греха и разкрива във все по-тъмни краски неговото падение и отчуждение от Бога. Той предрича победата на Втория човек, който изкупи разрешението, донесено от първия и прослави Бога в това, в което грехът Му бе отнел словото.

Навлизането на греха и разрушението на първото творение даде на Бога възможност (ако можем да се изразим така) да разкрие Втория човек, в когото се прояви цялата слава на Неговата личност и багатствата на Неговата любов. Ще видим харектара и степента на разрушението и падението на първия човек във всяко положение, на което го поставяше Бог и ще видим как Вторият човек отново свързва скъсаната нишка и довежда до съвършенство Божествените намерения.

Това ще стане много явно, ако разгледаме различните обещания дадени на човека на

земята, а именно:

Първо: Потомството на жената ще нарани главата на змието.

Второ: В Авраамовото потомство ще се благословят всички народи на Земята.

Трето: Авраамовото потомство ще притежава Ханаанска земя и ще бъде глава на народите

Четвърто: Давидовото потомство ще царува на Земята и неговото царство няма да има край.

1. Човекът бе създаден невинен. Положението му на невинност бе в зависимост от Бога, подчинено на Него и в общение с Него; на пълна свобода от болести и смърт; на власт над едно творение, което Бог беше благословил и обявил за много добро.

Човекът обаче замени подчинението си на Бога и сърцето му стана зло и невярващо; и стана жертва на болестите и на смъртта.

Физическият свят, самата земя бяха проклети заради него, така че от този час нататък, цялото творение заедно със стене и страда в родилни мъки и до сега.

Но макар, че първият човек падна така, Бог говори за Един, наречен „потомството на жената“, за когото бе дадено първото обещание. Адам бе победен от сатана, но потомството на жената щеше да по-

беди победителя и макар, че Самия Той щеше да бъде поразен в борбата, щеше да смаже главата на разрушителя.

Забелязваме две неща: Първо е проклятието произнесено над Адам, не се казва нищо за времето на смъртта. Божието благословение върху човека само го поставяше на земята, като неин глава и господар, и проклятието не отива по-далеч, като отнема само земните благословения. От Новия Завет знаем, че след смъртта идва съд, също и желанието на патриарсите за по-добра земя, небесата“, но по тези въпроси Старият Завет мълчеше. Мълчанието за всичко след смъртта не означава, че нищо не е било известно, а само , че тази част от истината е вън от конкретната му сфера и информация, затова не трябва да се търси в тази част от Божието Слово. Първият човек бе изгонен от градината, не е допуснат до дървото на живота, останен е безпомощен в ръцете на своя владетел. Болестта и смъртта, стенещото творение и моралното отчуждение от Бога още съществуват като белези на неговото робство и свидетелство за неговото падение.

От тези два извора - падналия Адам и потомството на жената текат два потока, единият тъмен като смъртта, а другият богат на обещания за благословения, който става все по-

широк и по-дълбок във все по-голяма слава. Историята на падналия човек, първия поток върви към все по-тъмен мрак, докато стигне до отхвърлянето на Христос. Разкриването на Божиите намерения в Неговия Син, Вторият поток, също върви напред без спиране, като всяко прибавяне на човешка вина само го прави по-пълноводен и разкрива славата на Бога и Неговия избранник в още по-ярка красота.

Човек оставен сам на себе си върви от зле към зле. Науката и изкуствата процъфтяват, изграждат се градове, трупат се богатства, но земята бе покварена и изпълнена с насилие и Бог каза: Ще изтребя от лицето на земята човека, когото създадох. Дойде потопът, „тогавашният свят загина“ и Ной бе въведен в една пречистена земя. Тази земя Бог благослови, заради сладкото благоухание, преобраз на Христос, което помириса, но човешкият характер остава непроменен. „И всяка твар, която се движеше по земята, умря, - птици, добитък, зверове, всички животни, които пълзят по земята и всеки човек. От всичко що беше на сушата, всичко, което имаше в ноздрите си жизнено дихание, измря.“ (Битие 7:21-22)

Но освен премахването на проклятието от почвата, Бог дава скръпъра на властта на човека като заявява: „Който пролее човешка кръв, и неговата кръв от човек ще се пролее; защото по Своя образ направи Бог човека.“ (Битие 9:6)

Ной не само не може да управлява земята, но не можа да управлява и себе си дори.

Човекът използва управлението си за безбожното съществуване, проклето в лицето на Вавилон. През времето на Авраам поклонението на истинс-

кия Бог е заменено с поклонение пред песове. „И Иисус каза на всичките люде: Така говори Господ Израилевият Бог: В старо време оттатък реката живееха башите ви, Тара, Авраамовият баща и Нахоровият баща, и служеха на други богове.“ (Иисус Навиев 24:2)

„Пожертвуваха на бесове, които не бяха Бог, на богове, които не бяха знаели, на нови богове насъкоро въведени от които башите ви не се бояха.“ (Второзаконие 32:17)

„Да! синовете си и дъщерите си принесоха в жертва на бесовете“ (Псалом 106:37)

„Но казвам, че онова, което жертвуват езичниците, жертвуват го на бесовете, а не на Бога; но аз не желая вие да имате общение с бесовете.“ (1. Кор. 10:20)

Но нарастващата поквара при човека само показва още по-ясно безкрайните Божии богатства. Той призовава Авраам от средата на това идолопоклонничество, води го напред към една далечна страна и там дава на него и потомството му две тясно свързани обещания.

„Ще благословя ония, които те благославят, а ще прокълна всеки, който те кълне; и в тебе ще се благославят всички земни племена.“ (Битие 12:3)

Малко по-късно след послушанието, което Авраам показва в готовността си да жертвва Исаака, те приемат по-различна форма

„В твоето потомство ще се благословят всичките народи на земята, защото си послушал гласа Ми.“ (Битие 22:18)

В този последен вид обещанието се подновява пред Исаака.

„Нека момата, на която река: Я наведи водонаса си да пия, и тя рече: Пий, и ще напоя и камилите ти; - тя нека е оная, която си отредил за слугата Си

Исаака; от това ще позная, че си показал милост към господаря ми.“ (Битие 24:14)

Авраам бе коренът на това благословение, тъй като беше баща на това потомство.

„А обещанията се изрекоха на Авраама и на неговия потомък. Не казва: „и на потомци“, като на мнозина, но като за един: „и на твоя потомък“, Който е Христос.“ (Гал. 2:16)

Има още едно обещание към Авраам: „Ще те направя голям народ; ще те благословя, и ще прославя името ти, и ще бъдеш за благословение. Ще благословя ония, които те благославят, а ще прокълна всеки, който те кълне; и в тебе ще се благославят всички земни племена.“ (Битие 12:2-3)

„И Господ каза на Аврама, след като се отдели Лот от него: Подигни сега очите си от мястото где то си, та погледни към север и юг, изток и запад; защото цялата земя, която виждаш, ще дам на тебе и на потомството ти до века.“ (Битие 13:14-15)

„И в същия ден Господ направи завет с Аврама, като казва: На твоето потомство давам тая земя, от Египетската река до голямата река, реката Ефрат.“ (Битие 15:18)

„Ще те благословя премного и ще умножа и преумножа потомството ти като небесните звезди и като пясъка на морския бряг; и потомството ти ще завладее портата на неприятелите си.“ (Битие 22:17)

Обещанията се подновяват без съществени изменения на Исаак:

„Остани в тая земя и Аз ще бъда с тебе и ще те благословя, защото на тебе и на потомството ти ще дам всички тия земи, в утвържение на клетвата, с която се заклех на баща ти Авраама; и ще умножа потомството ти като небесните звезди, и ще дам на потомството ти

всички тия земи; и в твоето потомство ще се благославят всичките народи на земята.“ (Битие 26:3-4)

„Племена да ти слугуват и народи да ти се покланят; бъди господар на братята си, и да ти се покланят синовете на майка ти. Проклет всеки, който те кълне, и благословен всеки, който те благославя.“ (Битие 27:29)

„Колко са красими твоите шатри, Якове, твоите скинии, Израилю! Като долини са разпрострени, като градини по речни брегове, като алоини дървета, които Господ е насадил,

Като кедри покрай водите. Ще се излива вода из ведрата му, и потомството му ще се простира в много води; царят му ще бъде по-висок от Агага, и царството му ще се възвеличи. Бог го изведе из Египет; има сила, както див вол; ще пояде неприятелските нему народи, ще строши костите им, и ще

ги удари със стрелите си. Легнал е и лежи като лъв и като лъвица; кой ще го възбуди? Благословен, който те благославя! И проклет, който те проклина“ (Числа 24:5-9)

От думите изречени на Аврам, Исаак, Яков е очевидно, че потомството, за което се отнася обещанието, не е Христос, а едно множество като морския пясък, и думите, които Духът на Бога е вложил в устата на Валаам казват, че това множество е народът на Израил.

Бог безусловно въвежда във владение над земята Ханаан.

„Ако ходите по повеленията Ми, и пазите заповедите Ми и ги вършите, аз ще погледна благоприятно към вас, ще ви направя да нарастете, ще ви размножа и ще утвърдя завета Си с вас.“ (Лев. 26:3,9)

„И това казвам, че завет, предварително потвърден, от

Бога, не може да бъде развален от закона, станал четиристотин и тридесет години по-после, така щото да се унищожи обещанието. Защото, ако наследството е чрез закона, не е вече чрез обещание; но Бог го подари на Авраама с обещание.“ (Гал. 3:17-18)

Обещанията към Авраам и към Давид са свързани и чакат изпълнението си в този Втори човек, който ще вземе Божиите намерения за благословение на земята и ще ги изпълни за Своя слава.

Предадени на Първия човек, те пропаднаха напълно. Поверени на Втория човек, те ще се извършат славно. Той е този, Който ще смаже главата на измамника на света. Той е този, в когото ще се благословят всичките народи на Земята. Само Той е достоен да приеме власт и богатство и мъдрост и сила и почит и слава и благословение.

УВЕРЕНОСТ В СПАСЕНИЕТО

Често се казва: Никой не може да знае със сигурност, че е спасен - правят се и опити да се обоснове това твърдение. Казва се, че чрез нещата, които вършим можем да загубим вечния живот. Святото Писание ни дава отговор на сигурността за вечния живот.

Защо е възможна сигурността в спасението?

„Това писах на Вас, които вярвате в името на Божия Син, **за да знаете, че имате вечен живот и да вярвате в името на Божия Син.**“ (1. Йоан 5:13)

Забележете, тук не пише: „Да можете евентуално; може би по някакъв начин да се надявате...“ Казва се: „Да знаете, че имате вечен живот...“

В това първо послание на Йоана думата „знае-

те“ се среща над 30 пъти в различни форми.

Обърнете внимание на следните твърдения:

„И по това сме уверени, че Го познаваме, ако пазим заповедите **Му.**“ (1. Йоан 2:3) „Ние знаем, че сме преминали от смърт в живот, защото любим братята. Който не люби, остава в смърт.“ (1. Йоан 3:14) „По това познаваме, че пребъдва-
ме в Него и Той в нас, гдето ни е дал от Духа Си.“ (1. Йоан 4:13)

Разбира се, че е вярно, че „Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Отца Ми, Който е на небесата.“ (Матей 7:21)

Да, някои, които сега се представят за вярващи и общуват с християни, ще бъдат отхвърле-

ни от Господа: „След като стане домакинът и затвори вратата и вие, като останете навън и започнете да хлопате на вратата и да казвате: 'Господи, отвори'; Той в отговор ще ви каже: 'Не ви знам откъде сте'. Тогава ще почнете да казвате: 'Ядохме и пихме пред теб и по нашите улици си поучавал'. А Той ще рече: 'Казвам ви, не ви знам откъде сте; махнете се от мене всички вие, които вършите неправда'.” (Лука 13:25-27)

„И тъй, от плодовете им ще ги познаем.“
(Матей 7:20)

Но ако някой е преживял истинско духовно новорождение и „в Него и вие, като чухте словото на истината - благовестието на вашето спасение - и като повярвахте в Него, бяхте запечатани с обещания Святи Дух“ (Ефесяни 1: 13) и ако този факт личи от живота му „Който казва, че пребърда в Него, сам е длъжен да ходи, както е ходил Христос.“ (1. Йоан 2:6) този вярващ може да има увереност, че отсега нататък притежава вечен живот.

„Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое да било друго създание ще може да ни отльчи от Божията любов, която е в Христа Иисуса, нашия Господ.“ (Римл. 8:38-39)

Увереността може да се определи като доверие или състояние на сигурност.

Увереността в спасението не е човешки оптимизъм, тя почива на Божието свидетелство, че имаме правилна връзка с Бога.

Трима свидетели за увереността на вярващия

1. Божието Слово. Това е най-силното свидетелство. Точно както нашето спасение е основано върху вялата в Божието Слово.

„И Аврам повярва в Господа; и Той му го вмени за правда.“ (Битие 15:6)

„Защото, ако изповядаш с устата си, че Иисус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите ще се спасиш. Защото със сърце вярва човек и се оправдава, и с уста прави изповед и се спасява.“ (Римл. 10:9-10)

Който вярва в Сина има вечен живот: „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот:“

„Който вярва в Сина има вечен живот; а който не слуша Сина няма да види живот, но Божият гняв остава върху него.“ (Йоан 3:16, 36)

2. Обективна промяна на живота

Разбойникът на кръста е имал ограничена възможност да живее за Христос, но все пак той

открито е изповядал вярата си и е порицал другия разбойник.

„А другият в отговор го съмърти, като каза: „Дори от Бога ли не се боиш, ты, който си под същото осъждение? И ние справедливо сме осъдени, защото получаваме заслуженото за това, което сме вършили; а Този не е направил нищо лошо.“ И каза: „(Господи) Иисусе, спомни си за мене, когато дойдеш в Царството Си“. А (Иисус) му рече: „Истина ти казвам, днес ще бъдеш с мене в рая“. (Лука 23:40-43)

Въпреки това има вярващи, които водят пълтски живот.

„И аз, братя, не можах да говоря на вас като на духовни хора, а като на пълтски, като на деца в Христос. Храних ви с мяко, а не с твърда храна; защото още не можете да я приемете, а и сега още не можете. Понеже още сте пълтски. Защото, докато между вас има завист и кавги, и разцепления, не сте ли пълтски и не постъпвате ли по човешки? Защото, когато един казва: „Аз съм Павлов“, а друг: „Аз съм Аполосов“, не сте ли пълтски? (1. Кор. 3:1-4)

Писанието се е погрижило за нашата неспособност да се справим

„Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда.“ (1. Йоан 1:9)

„Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешите; но ако съгреши някой, имаме ходатай при Отеца, Иисус Христа праведния. Той е умилостивение за нашите грехове, и не само за нашите, но и за греховете на целия свят.“ (1. Йоан 2:1-2), но това не е позволение да грешим.

Следните места от Библията са тест за наличието на Божествен живот у человека

- Изповядване на Христос:

„Защото, ако изповядаш с устата си, че Иисус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите ще се спасиш. Защото със сърце вярва човек и се оправдава, и с уста прави изповед и се спасява.“ (Римл. 10:9-10)

- Добри дела, продиктувани от вярата

„Каква полза, братя мои, ако някой казва, че има вяра, а няма дела? Може ли такава вяра да го спаси? Ако някой брат или някоя сестра са голи и останали без ежедневна храна, и някой от вас им рече: Идете си с мир, дано ще бъдете стоплени и нахранени, а не им дадете потребното за тялото, каква полза? Така и вярата, ако няма дела, същата по себе си е мъртва. Но ще рече някой: Ти имаш вяра, а пък аз имам дела; ако можеш, покажи ми вярата си без дела, и аз ще ти покажа вя-

рата си от моите дела. Ти вярваш, че има само един Бог, добре правиш; и бесовете вярват и треперят. Обаче искаш ли да познаеш, о суетни човече, че вяра без дела е безплодна? Авраам, нашият отец, не оправдали се чрез дела като принесе сина си Исаака на жертвеника? Ти виждаш, че вярата действуваше заедно с делата му, и че от делата се усъвършенствава вярата; и изпълни се писанието, което казва: „Авраам повярва в Бога; и това му се вмени за правда“; и се нарече Божий приятел. Виждате, че чрез дела се оправдава човек, а не само чрез вяра.

Така също и блудницата Раав не оправдали се чрез дела, когато прие пратениците и ги изпрати бърже през друг път? Защото, както тялото отделено от духа е мъртво, така и вярата отделена от дела е мъртва“ (Яков 2:14-26)

„Защото сме Негово творение съзадени в Христа Иисуса за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим.“ (Еф. 2:10)

- Послушание спрямо Словото

„Който казва: Познавам Го, а заповедите му не пази, лъжец е, и истината не е в него. Но ако някой пази словото му, неговата любов към Бога е наистина съвършена. По това знаем, че сме в Него.“ „По това познаваме, че любим Божиите чада, когато любим Бога и изпълняваме Неговите заповеди, защото ето що е любов към Бога: да пазим неговите заповеди; а заповедите му не са тежки.“ (1. Йоан 4:5; 5:2-3)

- Да мразим този свят

„Не любете света, никоје каквото е на света. Ако люби някой света, в него няма любов към Отца.“ (1. Йоан 2:15)

- Да практикуваме правда

„Дечица, никой да неви заблуждава: който върши правда, праведен е, както и Христос е праведен. По това се разпознават Божиите чада и дяволските чада; никой, който не върши правда, не е от Бога, никој оня, който не люби брата си.“ (1. Йоан 3:7-10)

- Да не практикуваме грех

„Който върши грех, от дявола е; защото дяволът отначало съгрешава. Затова се яви Божият Син, да съсипе делата на дявола. Никой, който е роден от Бога, не върши грех, защото неговият зародиши преъбъдва в Него; и не може да съгрешава, защото е роден от Бога.“ (1. Йоан 3:8-9)

„Зависти, пиянства, пиревания и тям подобни; за които ви предупреждавам, както ви и предупредих, че които вършат такива работи, няма да наследят Божието царство.“ (Гал. 5:21)

- Любов към братята

„Ние знаем, че сме преминали от смърт в живот, защото любим братята. Който не люби, ос-

тава в смърт.“ (1. Йоан 3:14)

- Признаването Божествеността на Христос

„Никой, който върви напред, и не преъбъдва в Христовото учение, няма Бога; тоя, който преъбъдва в учението, той има и Отца и Сина.“ (2. Йоан 1:9)

- Готовност за изповядваме греховете си

„Ако речем, че нямаме грех, лъжем себе си, и истината не е в нас. Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда.“ (1. Йоан 1:8-9)

3. Вътрешно свидетелство

Нашият чувството, те са най слабият свидетел, защото човек може да се самоизмами.

- Свидетелството на Святия Дух

„Така самият Дух свидетелствува заедно с нашия дух, че сме Божии чада.“ (Римл. 8:16)

- Скръб, когато грешим

„Когато мълчах, обхвътях костите ми от охането ми всеки ден; Понеже денем и нощем ръката Ти тежеше върху мене, влагата ми се обърна на лятна суша. Признах греха си пред Тебе, и беззаконието си не скрих; рекох: Ще изповядам Господу престъпленията си; и Ти прости вината на греха ми.“ (Псалом 32:3-5)

Начина на живот се променя. Ние чувстваме, че Бог чува молитвите ни, загрижени сме за изгубените, имаме потребност от Божието Слово.

Зашщото мъдростта е по-добра от скъпоценни камъни и всичко желателно не се сравнява с нея.

Аз, мъдростта, обитавам с благоразумието и издирвам знание на умни мисли.

Страх от Господа е да се мрази злото.

Аз мразя гордост и високоумие, лош път и онаки уста.

У мен е съветът на здравомислието; аз съм разум; у мен е силата.

Чрез мене царете царуват и началниците узаконяват правда.

Чрез мене князете началстват, също и големите и всичките земни съдии.

Аз любя онези, които ме любят, и онези, които ме търсят ревностно, ще ме намерят.

Богатството и славата са с мене; да, трайният имот и правдата.

Плодовете ми са по-добри от злато, даже от най-чисто злато, и приходът от мен – от избрано сребро.

Ходя по пътя на правдата, сред пътеките на правосъдието, за да направя да наследят имот тези, които ме любят, и за да напълня съкровищницата им.

Притчи 8:11-21